

Nem éri meg nem elmenni!

Beszámoló az Erasmus+ programról

Mikor 2014. júliusában megtudtam, hogy felvettek a Károli Gáspár Református Egyetemre, ösztönszerűen elkezdtem tervezgetni egyetemista éveimet. A hat évre szóló „bakancslista” élén már a kezdet kezdetén ott állt a külföldi szemeszter iránti kíváncsiság, mind a nyelvtanulás, mind a szakmai fejlődés tekintetében. Most már tudom, hogy mikor másodévesen jelentkeztem az Erasmus+ programba életem egyik legjobb döntését hoztam meg!

2016. szeptemberében egy fél éves támogatási szerződéssel és némi izgalommal indultam el a németországi Tübingenbe, ami aztán (hála Istennek) egy tanévre bővült, így 2017. július végén érkeztem haza. Nagy várakozással, tele reménnyel, nyelvtanulási vágygal indultam el. Az első napok nagyon intenzíven, ismeretlenül, térképforgatósan teltek, de a város bája feledtette a kezdetleges egyedüllét érzését. Új illatok, új fények, új emberek. A szemeszter kezdete előtt 4 héttel érkeztem, hogy az ún. Tübinger Start Kurzuson részt vegyek, mely egy olyan intenzív négy hetes „blokkszeminárium”, ami bevezet a Tübingeni Egyetem bürokráciai kérdéseibe, a kampuszok labirintusszerű világába, a város megismerésébe és nem utolsósorban a szaknyelv(ek) gyakorlásába. Ez a négy hét nemcsak a kezdeti nehézségeken segített át, de igen hamar nagyon jó barátságokra tettem szert, melyek nemcsak az egész tanévben, hanem a mai napig elkísérnek. Kirándulások, életszagú tanulás, szórakozás, és magas kreditszám!

A Startkurzust követően kezdődött a szemeszter, s ekkorra már magabiztosabban mozogtam az egyetemen. Érdekes tapasztalat volt, amikor megtelt az egyébként szünetben alvó város élettel, megérkezett a nyolcvanhétezres város egyharmada, minden „nagyvárosi” lett. Az egyetem számomra eddig ismeretlen területté vált, hiszen a budapesti Hittudományi Kar középiskolai jellegéből érkezve egészen idegennek találtam az ötszáz fős előadásokat, s a kontrasztot csak növelte, mikor ismét egy tízfős szemináriumon találtam magam. Egyszerre volt új és otthonos. Az órák többségében jól érthetőek voltak, s ezt tovább segítették a handout-ok és a minden óráról készített jegyzőkönyv, mely az egyetemi rendszerben az ott tanuló diákok számára elérhető. A külföldi félévben/évben a szakmai fejlődés azonban nem evidencia. Vendéghallgatóként ugyanis „szabad úszók” vagyunk, tehát ha nem szeretnénk vizsgázni, nem kötelező, maximum az itthon elfogadtatni kívánt tárgyakból. Ha nem szeretnénk szemináriumot felvenni, az sem kötelező. Hazaérkezve azonban világosan látom, hogy azokra az (amúgy nagyon értékes) előadásokra sokkal kevésbé emlékszem, melyekből nem vizsgáztam, vagy referáltam, mint a vizsgás előadásokra, illetve azokra a

szemináriumokra, ahol házidolgozatot kellett készítenem. Akkor és ott ezek a tanegységek nehezek és dolgozók, azonban a professzorok hozzáállása megnyugtató és nagyon pozitív, így határozottan megérte teljesíteni a kijelölt követelményeket, nem beszélve a magas kreditszámról! Szakmailag és nyelvtanulásban is egyértelműen a legtöbbet a tizenöt oldalas szemináriumi dolgozat megírása jelentette. Ebben az egyetem és a teológiai kap könyvtárai jelentették a legtöbb segítséget, ahonnan a nap 14 órájában bármilyen szakirodalom elérhető. Emellett ha elakad az ember egy-egy kérdésben, előre egyeztetett időpontban a professzorok bármennyit hajlandók segíteni, sőt nagyon értékelik az erasmusos diákok igyekezetét.

Az Erasmus program azonban nemcsak szakmailag, hanem emberileg is nagyon sokat jelentett számomra. Ez az év felért egy önismereti tréninggel, melyben az ember a saját korlátait feszegetheti, megismerheti a tűrőképességét, gyengeségét és az erősségeit is. Olykor egyfajta gazdálkodj okosan társasjátékban éreztem magam, amiben olykor igencsak vesztesre álltam, ám ekkor rám talált egy csodával határos munkalehetőség, ami kevés óraszámra mégis német béreket fizetett, így lehetőségem volt környezetem és a közeli (és nem is olyan közeli) nagyvárosok megismerése, illetve a kulturális programok kifogyhatatlan kínálatába is bepillantást nyerhettem.

Számomra azért is fontos volt a külföldi év, hogy megértsem, a szomszéd fűje is csak addig zöldebb, amíg nem mi vágjuk. Noha fantasztikus lehetőségek, akár munkalehetőségek is várhatják a magyar diplomásokat, azonban fontos volt számomra látni, hogy ott is hasonló emberi problémával küszködnek a csoporttársak, melyre nem feltétlenül az ország, vagy annak népe, gazdasága ad segítséget. Nem fenékgig tejfel az élet ott sem, s hogy egy példával éljek: a diákok nem igazán vesznek észre magukon kívül mást, az önközpontú társadalom virágkorában sokszor érzi magát (ott is) egyedül az ember. Ezek a megtapasztalások azonban tovább emelték a szememben az ott szerzett tapasztalatok értékét.

Ha valaki kérdezi, milyen volt az Erasmus ösztöndíjas évem, bátran elmondom, amire igazából néhány oldal, néhány mondat nem lehet elég:

Életem éve volt! Mindenkinek ajánlom a már fent említett okokból is, de azért is, „hogy legyen mit mesélni majd az unokáknak, mikor körbe állnak...”

Kovács Gergő

teológus-lekész hallgató

HTK

gergo.kovacs23@yahoo.de